

הלכות פסח סימן תלו תלוח

(ג) *ומבტולו *בלפו ודו"ו: ג הפסחים בית לחבשו (אי) בוחוקת בדוק ונמיכא שאינו בדוק, (יב) על השוכר לבקל, ואינו מכך טוענו, ואפלו במקומות שבודקים בשבר, (יג) שחרי מצוה הוא עושה: ההגה (ו) ונו (יד) *יריש אומרים דציריך לסתור לו שבר הבדיקה (טו) הויאל והנה בקדרא שיהיה בדוק (הניד פ"ז) בשם ישי שפחים לעיל סעון ז): ד (ט) ב' (ו) שחתוך שלא בקדאו הפסחים, ואמרוacha או עבד או קפוץ (ה) אננו בקדנווה, (יח) הרי אל גאנטינס, וזהו שיהיא גאנטן (ט) שיש ב' (יט) דעת לבדוק:

תלה עכבר **שנכנס** למקום בדוק וכפurd הפיו, וכן ב' סעיפים:

א. עכבר שגננס לבית בדוק (א) וככפר בפיו, ונכנס אחוריו (ב) ומוצא פרווריון (ג) אפללו כדי כל הփר,

באר היטוב

בגונן ה-היראיה לה-לאנג-ה-ה-יעש:

אם הוא מתקן פלט בודאי מבחן ואנרגו אמי בקונגרס יכערש, אפשר דאין גאנפינס, וב的带领 גונה המהות קמא של רפ"א ע"ש, ח"י, וככני אליהם בה הוליכים דפקולטת (א) שחקן שלא בדק, משפטן דזאקה מה' שראו בקשר שאמו בדק.

מוציאת ברכבת

א (א) **וכבר בפיו וכיו.** ובאופן (ב) אם קיימת ספק עכבר לאכלו, ואכלו בטול חוץ. אפלו כי לא פליגן על גלגול מטעם ספק אָרְבָּהן, משום דמיון ודמיון בודאי שהעכבר גור חמץ לפחות, אין ספק מזאע מידי חזקה ודי אסורה: (ב) ומצא פרורין. אבל אם מצא בכיר שלם אין צורך בדיקה. דמיון דitto ספק שהකניס העכבר. ודוקא בבטל, (כ) אבל בלא בטל, וזהו מלהן דאוריתא, לא פליגן

שער הצלין

הה שם בעזיא ונכפ'שנא
דר שם פטקרא ז סוד
בשם הוועניאן

א כיכרא ורבא
פסחים ב

שער תשובה

הנזכורים ולא אם בפטול; אבל בזאת שזכה צוריך לשאול על זה פון לא כיטם בדין, דוקא שאחריך לשאלו על הבדיקה אף שמדובר בדבר מן הדין. ומכל מקום יזכיר אם לא שאל על הבטול וילשוח עוד קצת בפונן.

הברית היה רם מגדון ורוכמן למלך בפספקא¹⁷). ואכן בפרק-הנזכר שפטפקן לאגון הנטה-הירקונה רם מגדון ורוכמן למלך בפספקא¹⁸), אבן בפקת הירקונה פטרום תלמידו וארכונו מנכון: *

שאיפל אַם לא זָקֵה בְּרוֹךְ לֹא יִמְכַח־צְעֻדוֹ אֲפָלוֹ בְּשַׁתְּגַהָּה
בְּסַתְּמָא, אֶפְרַיִם בְּשַׁכְּרָבוֹ בְּזַמְּן יְמִינָה בְּדַקְתָּנוֹ בְּדַקְתָּנוֹ, כְּלַיְלָה עַל מַאֲיָה

גנוכן יומם ייד דקוחיזב על המשכיר לברך, אלא שידעו לנו שלא בךך, כי אוניברסיטה כפופה למשרד החינוך, והוא מושך אליו תלמידים ממקומות מרוחקים.

אתה הולך לאטן, טם בזעקה, נאמנן, אין לך נושא שוב לבדך:

לפקול וזריכין לברך עדין כל הביתו), אם לא שהפירוט שעה שעטפל בפניהם. (ב) גזירותה. (ג) הרשותה. (ד) החלטת הרשותה על קביעותם.

מונטג'ו (Montejo) (ב-), מלחין ספרדי, פוטר לתקון סינון תלבול עשייר-קיטן י' ושר' א' אחרוניים: **הכלה-יילב דמה-פי' בנה**: (בב) חיק'יק'ק סינון תלבול עשייר-קיטן י' ושר' א' אחרוניים;

הלבכות פסח סימן תלוז תלוח

ביאורים ומוספיים

[משניב ס"ק יט]

אין גנוך למצוות לאלו לבדקו) וכור, גיטש לחוש שפוא ותעצללו⁽¹⁶⁾, אף אשה המתוורת לדודת רעת הגורייש אלישיב (אשרי האיש ח'ג פנד את כת, פסקי שימושות עט' בז) שעדרף שאיש יבדוק עבורה.

(16) הינו כמו שביאר לעיל (ס"י תלב ס"ק ח), שיש לחוש שלא יבדקו יפה.

[ביהיל דיה ומנטול]

קשה כי מפקקה נק מרגנן וסתובן תלקל בפקפה⁽¹⁷⁾, וצין בפירושם שמאפקק לנגן בשלול⁽¹⁸⁾.

(17) אמנם, לגבי בית בדוק שנכנס לתוכו עבר עם מאכל שהוא ספק חמץ ספק מצה, כתוב במושניב לקמן (ס"י תלט ס"ק ב) שגם אם ביטל את החמץ צריך להזרר ולברוק את הבית [וכתב שכן היה משמעות דברי השיע' שם (ס"א)]. ואנן אומרם בו יספק דרבנן להקל, כיוון שעייר התקנה היהיטה על מבב של ספק, ולפיכך החמירו בה יותר מאשר ספיקות דרבנן, וביאר הגושיז אווערטער הליבות שלמה פסח פ"ה ארחות הלכה הע' 102) ששונה ספק במציאות (בגון במרקחה של עבירות) מספק בדיון [בגון במרקחה של משכיר ושוכר], מבואר בלחם משנה פ"ב מהל' חמץ ומצה הד', שכן שתקנת הבריקה היהיטה לגבי ספק במציאות, החמירו לבדוק גם בספק מה שאין בן בספק בדיון [בגון כאן, שבגמרה פסחים ר, א] לא הוכרע הדין).

(18) שם (אי"א ס"ק ד) בתב, שלפי דעת הרמב"ם (פי' מהל' שכירות היה') שהובאה בשם"ע (חו"מ סי' שיג ס"ק ה) שרובר הפרק המונח בתיבת המשכיר לאחר, וכבה בו המשכיר ולא השוכר, אם כן הדשור אליו זוכה בחמץ שהפיך המשכיר בשיציא מהבית, וכן התורה לא נתחייב בביעור, וכן אין צורך בטלל, אלא שהטור (שם סי' רס) והשוע' (שם סי' ד) פסקו בדעת הרא"ש (שו"ת כל א סי' א) שוגם השוכר קונה על ידי החזר המשכירות לו, וכן לדעתם צריך להשוכר לבטל.

[ביהיל דיה בלאן]

הה' זריז שיטש דעתות אי בטל פאי בלאן או דזוקא בפקה⁽¹⁹⁾. (19) שהטור בתב (ס"י תלוח) שאף על פי שנагו לומר 'בל חמירה ובוי' אין הדבר מתקנת חכמים, וכי ביטול בלבד. מאידך, הביא בתב (ס"י תלוח) שתקנת חכמים היהיטה לבטול בפה, ובמובואר בירושלמי (פסחים פ"ב ה"ב).

סימן תלוח

עכבר שנקנס למקומות בדוק וככבר בפיו

[משניב ס"ק ב]

ואזירין לבודק עדין כל פבניתו.

ואם בדק ולא מצא, כתוב השוע' לקמן (ס"י תלט ס"ב) לענין עכבר שנכנס לבית עם כביה, ובדק את הבית ולא מצא את הכביה, שאינו צריך להזרר ולבדוק, וביאר המשניב שם (ס"ק ט), שבין שבדק ולא מצא יש לטלות שהעכבר אבל את הכביה, ואם כן גם בגין יש לטלות שהכבר שנמצא בתחליה הוא הכבר שהכניס העכבר. וראתה מה שכתבנו שם.

[שעה"צ ס"ק יט]

אי אמר לא בענין לפעדר מזqua⁽²⁰⁾, שום בתב המג"א, שום באופן שהמושbir בעיר אלא שאיינו רוצה לבדוק, אינו מקה טעות. בין שונה לו לארכ' לשעות מצה בגנוו ובמנומו.

[משניב ס"ק יט]

אפללו פשתהתעה בהקדיא שעיה בדוק ואינו בדיקו⁽²¹⁾ וכור, מכל מקום לא היה בדעתו לפקח על הקעה שויוציא על הבדיקה⁽²²⁾.

(21) וראיה לדבר בתב בביור הגר"א (ס"ק ג), מכך שהחERICA המשניב (פסחים ה, ב) לומר שטעם הדבר שאין זה מכך טעות הוא פשוט יותר, שהרי טעות זו אינה בגין המקה, וכל טעות שאינה בוגר המכחה אין דינה כמיוק טעות [כמבהיר בשיע'روم (ס"י רלב סי' וברמייא שם)], אלא מודבר באופן שהתנה במפורש שהBIT שבדוק, ולכן רק מושם שהבריקה דבר מצה היא אין וזה מוכח עשות.

מאידך, המקור חיים (ביאורים ס"ק ז) כתוב, שאם הבית איינו בדוק נחשב הדבר בטעות בגין המקה, שבין שיש אסור לדור בתוכו מוחשי שמא יבוא לאכול את חמץ שנמצא בה, ואינו ראוי לדירה ללא שיעzia והשוכר העזאות על קר, נחשב הדבר בטעות בגין המקה. [ORAה בכתבי קהילות יעקב החדש פסחים סי' ס, שהוכית שאין אסור לדור בבית שאינו ברוק מחייב, אפללו לדעתי התוס' שהובאה לעיל (ס"י תלא ס"ק ב) שטעם תקנת הבריקה הוא מחייב החחש שמא יבוא לאכול את חמץ שומצאי].

(22) וכךין זה מציין לענין שימוש בחפשי מצה של הבירוי שלא רשות, שבתב הרמ"א לעיל (ס"י ז סי' ד) שאף על פי השוע' (שם) התרור ליטול את טליותו של הבירוי, מטעם אסור ליטול בספרי חבירו שלא ברשות. וביאר המג"א (באן ס"ק ו), שבין שbam נזוקים על ידי השימוש, הרי בדרמר שיש בו הסיכון כי לומר שלא נוח לאדם שעשו מצה במונמו ויפסיחו.

אמנם, לענין השוכר מith בחוקת שיש בו מזוהה ונמצא שאין בו מזוהה, כתוב הרמ"א (ויז' סי' ריעא ס"ב) שיקבע השוכר את המזוהה ואין זה נחשב מכך טעות [משום שנוח לארם לעשות מעות במונמו] ולא הזכיר שיש אומרים שיחזר המשכיר לשוכר את הרצעות דמי המזוהה. ווישב המג"א (הניל) שזונה חשלום מעות עבור מזוהה, שאינו מחשב כחפסר מעות, שהרי קיבל בער המזוהה 'מזוהה', וכן לכל הדרעות אינו מחויר לו את דמי המזוהה. והויסוף המהנעה'ש (שם) שפק עלי פ"י שבעשיזה השוכר מהבית אסור לו ליטול עמו את המזוהה, מבואר בשיע' שם, מטעם הרי כתב הרמ"א שם שהוא יכול לתבוע מהבא אחריו את דמי המזוהה.

[משניב ס"ק ט]

על-כן קאמינום קבוקים גם לאלו⁽²³⁾.

(23) אולם אדם שאינו שומר מצאות, כתוב רבייט מנוח (פי' מהל' חמץ ומצה היז') שאינו נאמן על הבדיקה.

[שעה"צ ס"ק יט]

ונתבי שם דאם שליח לאקען למקום אסר לבודק איטו גאנק⁽²⁴⁾.

(24) ובטעם הדבר כתוב שדווקא במת שלדם האמינו. משום שモtotלה עליהם חובה הבדיקה, מה שאין כן בבית אחר, שאין הבדיקה מוטלת עליהם.

הלוכות פסח סיימן תלח תלט

ביאורים ומוספיים

שהאותון של 'פיריש' הוא כשפירים היכר ממקום הקביעות, ומשמעו שאמם לקחו העבר מקום הקביעות, אין זה נוחש בפיריש כלל.

[משיב ס'ק ג] **לן חומרו בספק יוטר משאר ספקות של רבי ריחם²⁾.**

(2) אמם, לגבי השוכר בית מהברור באירוע עשר ואיתו וודע אם הבית ברוק, והמשbor אינו בעיר או אפשר לשאלת, בתב החושיע לעיל (ס' תול סיב) שבטל את החמץ ואני עזר לך לבודק, ובואר הביהיל שם (דר' המבטל) שכיון שהויבר הביהיל לאחר הביטול הוא רק מדרבן, יש להקל בספיקו. ובטעם החיליק שכאן חומרו מספק. ביאור הגראי או עורך (היליכות שלמה פסח פ"ה ארחות הלהה היע שנכנס וצא אינם מכוויב [הינו האופנים שהסתפקה הגדירה] פסחים ג) האם להלota שהעכבר שנכנס עם ככר בפיו והוא העכבר שיצא מהל' חמץ ומצה הרי, שהחומרו לבי ספק במציאות [בגון מקרה של עכברו, כיון שעיקר תקנת הבדיקה לגדי ספק במציאות, מה שאין בן בספק בדין [בגון במרקחה של שוכר ומשייר, שלא הוכרע הרין בגمرا פסחים ד, א].

[משיב ס'ק ג] **דקיי ספק ספק:** שמא נטול מצה, ואם תקצי לומר חמץ, שמא אכלו³⁾.

(3) בן בתב הטדור (כאן). הדיעק⁴⁾ על המג'א ס'ק ג) המקור היה חכבר, ספק הרגיל הוא ונחשב בקרוב לדאי, וכן רואיו חזא להחיא מידי ספק אישור (וכמו באrbour בתוס' פסחים ג, א' ד'ה ואס').

ובטעם הדבר שהוחזר הטור לטעם של ספק ספיקא, אף על פי שכתו התוס' (פסחים ג) שהספק שמא אכל העכבר את היכר בחשב בקרוב לדאי, ביאר בשוו' זכר יצחק (ח'ב ס' טז) שספק איכילה מושא מידי ספק אישור ורק בשספק הוא אם היה הרbir בلال בגין בספק ינפל' במדור הנבוי, כמובא בגמי' טטו. מה שאון כן כאן. שהדבר המשופך היה בחראי, אלא שספק אם הוא חמץ או מצה, אין ספק איכילה מושא מידי ספק אישור. ועל כן הוכיח הטור לטעם של ספק ספיקא.

ואף על פי שבכתב הרומי' (ויז' ס' קי' ס' ט) שני ספיקות נזהבות כספק ספיקא רק כשהשלדו ענייהם בכת אחת [ובטעם הדבר כתב המכחיש' (כאן)], שבשנו ספיקות הנולדים בוה אחר זה יש לנו את הספק הראשון להרומו, ותחשב כחדאי, וכשנולד לאחר מכך הספק השני, אין הוא אלא ספק אה, שאף דעתו לחומרא, ובaan הר' גולדו שני הספיקות בוה אחר זה - שבשנולד העכבר את היכר נולד הספק הראשון, אם היכר חמץ או מצה, ובשנוגן העכבר לבית נולד הספק השני, האם היכר חמץ או מצה, והשנוגן העכבר לא נודד הספיקות עיראותה, והאם כן נולדו עם הספיקות בבת אותה. והויסוף, שלפי זה אם נעל העכבר את היכר לאחר תחילת השעה הששית, אין זה ספק ספיקא, והריחו חייב לדוחק מספק [שלא כסתימת המשניות].

ובאופן נוסף ביאר המג'א (שם). שכון שבעה שאנו וודאים את היכר בפ' העכבר עדין לא שיר חיבור בדיקת, אם כן לא נולדו ספיקות אלו [ולענין חיבור הביקחת] אלא בשנטעלם היכר מן העין. נמצאו שני הספיקות נולדו בכת אחת, שמא בכור זה מצה הוא, ואף אם הוא חמץ, שמא אכלו.

ואף על פ' שלענן דלקה חיבור בשר במקום שרוב החניות מבורות בשר שחורה ומישען בשר בלילה, ואינו יותר מאיו מבחן המשך במילואים עמוד 5

[משיב ס'ק ג]

אכל ביש בז דעת, נאכן לומר שאכלו כלו).

2) ובטעם הדבר בחב הפג'א (ס'ק ג), שיכנע שהוא נאמן על הבדיקה, כאמור בשוע' לעיל (ס' תול ס"ד). קר הוא נאמן לומר שאכלו כלו. לפי זה הינו דווקא בקטן שהגע לודרך, וכן שבתב המשגבי שם (ס' יט) לענק נאמנות הקטן על הבדיקה.

[שעה'ץ ס'ק ג]

השוג אל כת' שכבב במקכו).

3) שם (טז ס'ק ג) כתוב, לגבי מה שבכתב הרומי' (כאן) שידי עכבר שנכנס וצא אינם מכוויב [הינו האופנים שהסתפקה הגדירה] פסחים ג) האם להלota שהעכבר שנכנס עם ככר בפיו והוא העכבר שיצא עם ככר בפיו, או שהוא עבר אחר, ושלאן השmittים הרשי', שמי' נערבים דין אלו לעוני נבר שנכנס ויצא, שבאupon זה מctrומים הם.

[משיב ס'ק ג]

משמעותו אכל בפקחות אין ארכיך סולם להוציאו וסע בבטולו).

4) ובטעם הדבר כתב הפג'א (משביז' ס'ק ג), שכיון של אכילת חמץ פחotta מכוחו אייר עונש ברתא, לא חייבו אותו וחיל להוציאו על ידי סולם מחמת החושש שבאו לארכלו. אלא שהעיר מדברי המכ'א ליקמן (שר' תמב' ס'ק א) שהובאו במשביז' שם (ס'ק ב) ובשעה'ץ (ס'ק ג), שהחמצן נוקשה אסור באכילה רק מדרבן, ואף על פי כן אסור חוליל להשגוותו מוחשש שנוא יבא לארכלו.

[משיב ס'ק טו]

דוחשין לו חמץ שפפל עליו מפלתו).

5) אמם לגבי חיבור ביטול, מצינו חילוק בין חמוץ שנפל לבור לבין חמץ שנפל עליו מפולת, שנגי' חמוץ שנפל עליו מפולת כתב לעיל (ס' תול ס'ק לח) שנחלקו בדבר האם הביטול הוא חיבור בין התורה, ובשעה'ץ שם (ס'ק מוד) התבאר שהעיקר בהדעת שאין הביטול מן התורה, ולודם חמץ שנפל לבור, כתב הפג'א (כאן א'א ס'ק ד) שלכל הדעות חיבור הביטול דзаן מן התורה, וביאר, שאכן חמוץ המונח בבור אינו מבוער ממש, ואינו במו חמוץ שנפל עליו מפולת.

ולענין עריבות שלשים בהן חמץ, או אף שיר לנקר את החמץ שכהורין בראות, חבב השרע ליקמן (שר' תמב' ס'ק א) שיתן אונן לנכרי במנונה קודם הפסח, או שיטו אונן בטיט. ומה שלא הבהיר חיל חמץ זה כחמצן שנפל לבור, שאין עזר לבער, ביאר בשוו' שעידי זבלין (ח'ז' אויח' ס' טו אות ג) שיתבן שישכה ווישתמש בעיריות מיניות הפטה, ובשעת לשת החמצן עלל להרבך זו מהחמצן שכהורם, ואם כן איננו דומה לאלה לחמצן בשם קודה, שכון שרש חחש שיפול ויבוא לארכלו, העדיכתו לטרוח ולבערו.

סיימן תלט

הין מי שבדק ולא מצא מספר בפרקות שהגיין

[משיב ס'ק א]

דאינטלו היעבד שלא בפנינו הו דינו באלו פרש שלא בפנינו, דאמירין כל דפריש, מרבא פרישו).

1) והוא שלא כמו שבכתב המה יהונתן (ויז' ס' ק ס' ג), שאמ' לך העכבר את היכר ממקום הקביעות, לעלם אין זה נחשב בפיריש, אפילו היה זה שלא בפנינו, ודיקן כן ממה שבכתב החשי' (להלך)

הלבזות פמח סימן תלחה תלט

(ד) ציריך לחזור (ה) ולבדוק (ה) הבית אמר המכבר שהבנין. לפ"ז (ו) שאין דברו של (כ) עכבר לפ'ר, והני פרורין מעלמא אתו ולא מאותו פ'ר; אבל אם פינוק נכנס לבית בדוק וכבר ב'רו ונכנס אתני (ז) ומצע פרורין, איןיו ציריך לחזור ולבדוק. (ט) (ח) שחוותנו שאכלו ואלי הפרורין שגלו ממו בשעת אכילה. (ט) שדרך מתינוק לפ'ר. זויש אומרים (ו) שם אין בפרוריין כדי כל הפ'ר (יא) ציריך לחזור ולבדוק: (הני עכבר נכנס ויזעא השםיט קוב הואיל ולא שכיח): ב (ט) (יב) יבנית חמוץ למאלה על קזורה. (ו) מסבירין אותו להביא סלם להוריין מפוג שפוגים יפל מפקורה. אבל אם היה חמוץ (יד) בבור אין מהיבין אותו לדעלנותו. אלא (טו) מבטלו בלבו (טו) ודרין:

תלט דין מי שבדק ולא מצא מס' בכרות שהנीה, יכו ד' סעיפים:

א *תשעה צבירין של מזח ואחד של חמץ, (א) ובא עכבר (ה) גונטלו ולא ידענו אם גיטל חמץ או אם גטלו מזח. ונכנס לבית ברוק. (ב) אריך לחור ולברקו (מייה), אם סכבר גוטן שיכיל שוכבר לאכל. (ג) פלין לסקל שאכלו ואינו אריך לביק (טיט). (ד) שביל (ג) הקבען. במחצה על מחזה.

פאר היטב

(6) ולבקל. אortho החרר שפם נגנס, ואם לא גאנער לאיזה צד גנסס,
 קאנר ב' עפאים וויס תלט סיינט, מ"א: (ב) עכבר ל' פבר. והיה
 כלב ותרנגול, אחרוניות: (ג) שחקנחו שאבלו. אכל לא באפלו, ב' ח',
 (6) גנטל. דוקא שונט פוניט, עין ייד סיון קי טעיף ג: אאי, ח': (2) אדריך ל' פור ול' ברק. ואם דש בו דעת, נאנן לומד

באור הלכה

לשםך יידר ובכו. עין פפרי קדש שביב דתסנבר ובם קב"ה לא מזכיר כי באפסנאה. או שאמר ספיטריו שהוא בריך ומשוכר שם, אבל אם הקבנה שטסנבר עמו בפנויו על כןו שיתמ"א בדור קוו' בשיל סח"ח לשל"ג עזמא, ומה שביב בטה"ה שתחאה נזכיר ברכב הצעיר קשם קרבפניו וזהו עמו בפנויו, לאו זוקא גאה, אצא ונזהה לומר שיטשעמישיד אטר שתחאה בדור ומקומא גם דעתך זוקא גאה, קיה באפנוך כי לשבר, והזה פון בונה לחולטי מהרדים פלאאנא (שנהיה השודד רביות לרשותך") שביב בק"י אגדתינו ז"ינא, אכן בפדרש זכרי מרבבאי שחתיק הרב המתיד ראייתי בחודשין הריטוב"א (שחתיק שם גם מכין דברי קרבפני"ן בארכחו) שרבבאי"ן מפרש כתוגיא קהנתה כשותפה, ונאפלו בכ"י לא כדי מהחותשות לאחרוןין דאיין כי קב"א צב"א הייל והוא מלךן דמצוחה ולבסוכן משלם לו, ענן שם. שוב צבאי מתקורדיםים שלבב בקשישותה דתקער לדינא כפרק קדש ראמ' קהנה קגאי גמאר קמי בטול סקעת. ועל-כן צרכך עין זענאי:

(ב) אין כללות שאכלו, דין שפק מוציא מיד ודאי ספץ. עיריך לךו ולבך אותו חדר שראשה שנכנס שם כתמייק. וכךוא בדיןוק שאין בו דעת, אבל ביש בו דעת, נאפן לומר שאכלו כלו^(ט) [מ"א]: (ח) שחייבתו שאכלו. ואפלו (ט) לא בשלו: (ט) שערוך סתמיוק לטרו. ולודעה זו אין נפקאה-פזה בין אם כי נק מעת פוריין, (ט) בין אם כי קדי כל הכהר: (ט) שם אין בפוריין וכו'. דאי לא-אין מישין שמא שיר הפנייק: (טט) איזיך לךו ולבך, והעקר (ט) כסבנא ראשונה, (ט) אף אם לא ביש כלו וכבר עבר תומן, שאין יכול לבטהל, יש להתחמיר לךו ולבך. ובמג הנקורוטים, דעכ"ם שנכנס עם חמץ בבית קבדין, (ט) איזיך לךו ולבך בעקבך והנוק תישין, שדרון לסתמן, מה שאין בן בעכ"ם אין דרבנן בכה, אלא או לאכלו או להולבו לבתו: ב (ט) פחת חמץ. ממשן, אבל בפחוח מטבח אין זריך בילם להזרינו וטגי בכתולו^(טטט) [ח"י], (טט) ריש נפקפקן פזה: (ט) מה יבין פזה. אפלו נזע לו קדם זמן אedorו, דאו מני הני בטול שלא עיבר בבל הני האצרכוה רבען להזרינו ולטערו, שמא יפל בזוז הפסח מן הקונה ויבוא לאכלו. וכל-שבן אם נזע לו לא-אור זמן אסورو ולא בטול מנקע, אז שוב לא מקני בטול, ורקודאי עריך להזרינו ולבערו: (טט) בבור. אפלו און בו כיון, ואם דרכו (ט) להשתמט שס כל המשה, מחייב להצעלו ולבערו: (טט) בטולו כלבו וכו'. ורואה שגפל שם מאליו, דתשבנן לו בחוץ שגפל עליו מפלתוט^(טטטט), (טט) אבל להטמן בזים על רעה שישאר שם עד אחר הפסח אסור, ואפלו בטול לא עויל, אלא איזיך להוציא ולבער להרשותו לבלתיו.

א (*א*) וְקָא עַכְבָּר וְגַטֵּל וְכֵי. הַטָּען, שֶׁכֶל קְבֻץ קְבֻחָה עַל מִקְחָה רַם. (*ב*) וְזַקָּא שְׁפַטֵּל הַעֲכָבָר בְּפִנְיוֹן מִקְרָם קְבֻיעָה. דָּאי גַּטְלוּ
הַעֲכָבָר שְׁלָא בְּפִנְיוֹן קוּרְיוֹן אֶתְוֹן פָּרֶשֶׁת שְׁלָא בְּפִנְיוֹן רַאֲכָרִין בְּלָא דְּפָרִישָׁה. מִקְרָא פְּרִישָׁה: (*ב*) אַזְרִיךְ לְחוֹזֵר וְלִבְרָכוֹ. מִקְרָם המחבר
(*ב*) מִשְׁמָעָן דַּאֲפָלוּ בְּכָר בְּשֶׁל הַתְּמִימָן, דָּתוֹ תְּנִי צְדִיקָה מִדְבָּרוֹן, אֲפָלוּ הַבִּיא לְאַמְרָנוּ בְּזָה סְפָקָא דְּרָכָם לְקָלָא; וְסְפָעָם לְזָה, מִשְׁוָם דְּתִחְלָתָה
מִקְנָתָם הַהִיא בְּכִירָה עַל סְפָקָא, לְבָן חַמְמָרָי בְּסְפָקָו יְסַפֵּר מִשְׁאָר סְפָקָות שֶׁל דְּבָרִים⁽²⁾: (*ב*) פְּלִימָן לְהַקְלָל. דָּהִי סְפָקִיסְפָּקָא: שְׁמָא גַּטְלוּ מֵאָה,
וְאַמְתָּאֵי לְזָהָר חַמְזָן, שְׁאָא אַכְלָוֹן, וְאַיְן אַזְרִיךְ לְחוֹזֵר וְלִבְרָכוֹ הַבִּית אֲפָלוּ אַם עֲדָן לְאַבְטָלוֹן. וְשָׁדוֹת בְּאַקְרָוּנִים אַם גַּם הַמִּחְבָּר מִזְרָח
לְזָה אָוּ לְאָ, וְלִדְיָנָא יְשַׁׂלְמָךְ עַל הַכְּרָעָת קְרָמָא, וּבְפִרְטוֹת קְשַׁבְּתָלוֹן חַיִּים. וְעַזְנִין בְּקָרְמִינְדָּרִים שְׁכָתָבָה. דְּלִכְתָּחָלָה בְּרוֹדָאי מַהְגָּרָן שְׁבָכְטָל
לְאַל לְסִמְךָ עַל סְפָקָא לְבַד: (*ד*) שְׁבָל קְבֻועָה וְכֵי. וְאַם נַחֲרְבוּ הַצְּבִירִים הַזָּה בָּהוּ (*ב*) תְּוֹ לְאַמְרִי קְבֻועָה, כִּיְן שְׁאַיִטְוּ עַומְדָה חַמְזָן

שער הצעיר

(ג) וכן חתמי מקוריים ומכרטיים, ללא פתקין-זיכר; (ד) ב'יח' וג'נ'-'אברהם' בלשן רוחה; (ה) א'ח'ר'ל'ים; (ו) כן ב'קב'ב ב'ק'ה'י'ו'ף ב'מ'ג'נ'ר'ה;
 (ט) וכן חתמי פרוי' פריש': (ט') ג'ר'יו'; (ט") והשׁב'ג אל נ'ש'ז' ש'צ'ט'ב ב'ק'ה'ב'ק'ב': (ט') ע'ן ק'ר'י'ג'ר'ים ל'א'ל'ע'ן צ'ר'ק'ן ק'ה'ג'ן. י'ב'ש'ל'מ'ן צ'ר'ק'ן א'ן
 ר'ג'ה, ד'א'פ'ל'ר' ד'מ'ש'ו'ס' צ'יא'ג'ן': (ט') ג'ר'יו'ג' ו'ג'ש'ט': (ט") א'ח'ר'ו'נו'ם: (ט') ג'ונ'ק'א'ב'ש'ל'א' ב'ש'ל'ל ב'ק'ה'ז'ו' מ'ק'ב'ן,
 א'ג'ל' א'ס' א'פ'ל' ב'ק'ה'ז'ו' ב'ק'ה'ז'ו' ב'ק'ה'ז'ו' ב'ק'ה'ז'ו' א'פ'ל' ל'ג'ה, א'פ'ל' ר'ג'ה, ד'א'ל' ל'ג'ה צ'ו'ה (ט'ז'); (ט') ג'ונ'א'ב'ר'ו'ס' ו'ש'א': (ט") ג'ונ'א'ב'ר'ו'ס' ו'ש'א':